

ETHAN CROSS

**IK BEN
DE
NACHT**

ISBN 978-90-225-7369-3
ISBN 978-94-023-0375-9 (e-boek)
NUR 332

Oorspronkelijke titel: *The Shepherd*
Vertaling: Herman van der Ploeg
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2011 by Aaron Brown
All rights reserved.

Published in agreement with the author c/o Baror International
Inc., Armonk, New York, USA.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Jim Morgan keek naar de grillige weerspiegeling van het zwaailicht van zijn patrouillewagen in de ruiten van een afgelegen tankstation. Hij probeerde naar binnen te kijken, door de vreemde, dreigende schaduwen heen te turen. Hoewel de meldkamer had doorgegeven dat het om een gewone roofoverval ging, werd hij om de een of andere reden bekropen door een verlamdend gevoel van beklemming. Waarom wist hij niet; het kon het instinct van een politieman zijn, intuïtie of een voorgevoel, maar íéts klopte er niet. Hij haalde diep adem en blies de lucht langzaam uit. Toen hij uit zijn auto stapte, onderdrukte hij uit alle macht een gevoel van naderend onheil.

Hij constateerde dat er geen maan stond. Op de lampen van de politieauto en de verlichting van het tankstation na leek de duisternis dicht en ondoordringbaar. Hij had het gevoel dat hij zich op de rand van de wereld bevond en dat er verder niets anders was dan leegte in het universum. Toen hij zijn blik weer op het tankstation richtte, stak zijn angst opnieuw de kop op.

Het feit dat hij de bron van zijn vrees niet precies kon duiden maakte het alleen maar erger. Jims grootste angst was het onbekende. Overmand door zenuwen overwoog hij even zijn

vrouw Emily en hun dochter te bellen. Hij keek op zijn horloge, maar zag ervan af. Hij wilde hen niet wakker maken.

Zijn collega Tom Delaine zei: ‘Gaat het wel? Je ziet eruit alsof er iemand in je cornflakes heeft gepist.’

‘Het gaat prima. Schiet nou maar op. Het is al laat en ik wil naar huis.’

Tom keek nog steeds bezorgd, maar knikte en liep naar de deur van het tankstation. Geen van beiden hadden ze hun wapen getrokken, want volgens de meldkamer had de dader de locatie al verlaten. Maar toch moest er een degelijk rapport worden opgemaakt en de medewerker van het tankstation had het kennelijk nodig gevonden dat er direct iemand langskwam.

Toen ze het pand in liepen, rook Jim een bekende geur, al kon hij hem niet zo gauw thuisbrengen. Hij verbeet zich en concentreerde zich op de taak die voor hem lag.

Binnen keek hij om zich heen. De toonbank stond tegen de achtermuur, evenwijdig aan de deur. Een man met donker haar en doordringende grijze ogen zat erachter. Zijn pikzwarte t-shirt spande zich over zijn borst en accentueerde de stevige spieren eronder. De man zei geen woord, hij staaarde slechts uitdrukingsloos naar de twee politiemannen.

Toen hun blikken elkaar kruisten gleed Jims hand automatisch in de richting van het pistool in de holster op zijn heup.

‘Mooie avond, hè?’ zei de pompbediende. ‘De duisternis vanavond is... benauwend. Drukkend.’

Het verband tussen een benauwende duisternis en een mooie avond begreep Jim niet, en iemand die die twee begrippen in één zin kon verenigen leek hem niet te vertrouwen. Zijn collega leek het kennelijk te ontgaan. Tom trok slechts zijn wenkbrauwen op en antwoordde met een langgerekt

‘Oké’. En na een korte stilte zei hij: ‘Bent u degene die de roofoverval heeft gemeld?’

‘Nee,’ zei de man, ‘ik heb een moord gemeld.’

Bij die woorden stakte Jims adem in zijn keel. Hij liet zijn hand op zijn pistool rusten, maar trok de halfautomatische gmm Glock niet uit zijn holster.

‘Wie is er vermoord?’ vroeg Tom.

De medewerker gaf geen antwoord en hoewel Jim er niet zeker van was, meende hij te zien dat de man een grijns onderdrukte. In plaats van antwoord te geven, boog de employé zich naar voren en wendde zijn blik naar een van de winkelpaden van het tankstation.

Jim volgde de blik van de man en werd geconfronteerd met een gruwelijk beeld, dat hem volkomen van zijn stuk bracht.

De dode man aan het eind van het gangpad was volkomen naakt. Overal lag bloed. Over de lengte van zijn lichaam liepen talloze sneeën, maar de heftigste steken zaten vooral rond het hart, de longen en de geslachtsorganen. Zijn ogen waren uitgestoken.

Zonder aarzeling trokken beide agenten hun wapen en richtten het op de eigenaardige man achter de toonbank. Tom deed een stap naar voren en zei: ‘Handen omhoog, waar ik ze kan zien!’

De verdachte toonde geen enkele intentie zijn handen onder de toonbank vandaan te halen en omhoog te houden. Zijn enige reactie was een kwaadaardige grijns die zich langzaam over zijn gezicht verspreidde. Een glimlach zonder vreugde of warmte. Kil. Jim voelde zich alsof hij een vlieg was die gevangen zat in een spinnenweb.

Tom deed nog een stap naar voren en herhaalde zijn woorden, weer zonder resultaat. Hij stond nu minder dan een me-

ter bij de toonbank vandaan. Jim daarentegen had juist een stap achteruit gedaan. Hij wilde hem bijna toeschreeuwen dat hij niet te dichtbij moest komen, maar dat idee liet hij varen toen de man achter de toonbank met een kalme maar autoritaire stem zei: ‘En, bevalt het jullie? Dit is mijn versie van een Andrei Chikatilo-moord, de Rostov Ripper uit Rusland. Maar waarschijnlijk kennen jullie hem niet. Toen jullie les kregen over Lincoln en Washington, leerde ik over Jack the Ripper, Albert Fish, Ed Gein, de Zodiac. Om maar een paar van mijn voorgangers te noemen.’ De blik van de dader schoot tussen hen heen en weer. ‘Jullie herkennen me niet, hè?’

Tom begon nog woester te schreeuwen. ‘Het kan me niet schelen wie je bent... Leg je handen op je hoofd! Nu!’

De moordenaar wierp Tom een ongeïnteresseerde blik toe en zei: ‘Je zou wel iets meer respect voor me mogen tonen. Ik ben tenslotte een beetje een beroemdheid. Ackerman is de naam.’

Jim voelde zijn adem nogmaals stokken. Toen hij de man voor het eerst had gezien, was hij hem vaag bekend voorgekomen, maar nu viel het muntje. Hij had hem een keer op televisie gezien, in een twee uur durende special van een actualiteitenprogramma. Hij probeerde zich de naam van het programma te herinneren. Het was iets als *Hoe gek kun je zijn*, maar de precieze titel schoot hem niet te binnen. De beschrijving van de man en zijn afgrijselijke misdaden herinnerde hij zich echter nog wel. Het was de beschrijving van een monster geweest dat eigenlijk alleen zou mogen bestaan in Hollywood-films. Maar helaas was hij echt, een persoon van vlees en bloed.

Tom herhaalde zijn bevel, maar dit keer sprak hij zachtjes, alsof hij die psychopaat smeekte zich over te geven en de con-

frontatie zonder geweld te beëindigen. ‘Handen omhoog. Ik tel tot drie en dan...’

‘Ik zou maar niets overhaasts doen, agent. Als je niet oppast, zou mijn knappe gijzelaar hier haar mooie koppie wel eens kwijt kunnen raken.’

‘Welke gijzelaar?’

Ackerman keek beurtelings van Tom naar Jim. ‘Dat meisje dat hier onder de toonbank zit, met een afgezaagd jachtgeweer tegen haar rechterslaap. Het zal een hoop rotzooi geven, dat kan ik je verzekeren. Ik heb het eerder gezien, het is geen fijn gezicht. En ik weet heus wel wat jullie denken. Jullie denken dat ik bluf.’ Hij richtte zich weer tot Tom. ‘En zelfs als je gelooft dat ik de waarheid spreek, denk je waarschijnlijk dat je wel een kogel door mijn hoofd kunt jagen voordat ik iets kan doen. Maar dan vergis je je. Mijn vinger ligt al om de trekker en zodra jouw kogel doel treft, spannen mijn spieren zich en knalt haar hoofd dwars door de toonbank heen. Dus, heren, het lijkt erop dat niemand hier kan winnen.’

Ackerman haalde diep adem en sprak op dezelfde honingzoete toon verder. ‘Grappig hè? Jullie zijn de dag begonnen als iedere andere dag. Je nam met een kus afscheid van je geliefden, dronk een kopje koffie, las de ochtendkrant mischien, maar je had niet het flauwste vermoeden dat dit de belangrijkste dag van je leven zou worden. Vandaag is de dag van de waarheid: alles waar je voor hebt gestaan of waarin je hebt gelooft, wordt nu op de proef gesteld. Op een bepaald moment komen we allemaal op het punt dat we moeten kiezen of we de held of de slechterik willen zijn. Of dat we weglopen en een schaap in de kudde blijven. En dit is zo’n moment, heren.

Ik ga jullie een keuze geven. Als jullie willen kunnen jullie

nu weglopen en doorgaan met je leven. Misschien heb ik een gijzelaar onder deze toonbank die ik dood ga steken zodra jullie die deur uit lopen, en misschien ook niet. Misschien kunnen jullie me te pakken krijgen en worden jullie beroemd, of misschien leggen jullie het loodje als je dat probeert. Je weet het nooit van tevoren, maar dat is nou juist het mooie ervan, of niet soms? Er is geen diepere zin. Het goede triomfeert niet over het kwade. Er is alleen maar willekeur en dood. Jullie waren de pechvogels die vanavond die oproep hebben gekregen. Die meneer daar in het gangpad had de pech dat hij vanavond dienst had in dit tankstation. We maken onszelf wijs dat we zo verdomd goed geëvolueerd zijn, zo veel beter en intelligenter zijn dan alle andere wilde dieren. Maar zal ik jullie eens wat vertellen?’

Ackerman keek de twee mannen aan als een uitgehongerd roofdier dat op zijn prooi loert. Hij dempte zijn stem. ‘Uiteindelijk, ongeacht met welke grootheidswaan we onszelf voor de gek houden, zijn we allemaal slechts de jager of de gene op wie gejaagd wordt, roofdier of prooi. Het leven is één groot spel, heren. De winnaars overleven en de verliezers gaan dood. De keuzes die we maken, bepalen ons lot. Dus... kies maar.’

Jim stond stijf van de spanning, als in trance door die gek achter de toonbank. Ackerman had zijn toespraak vol passie uitgesproken, als een politicus die probeert zijn achterban te overtuigen van een of ander nobel streven. Nog nooit had hij iemand zo onverstoorbaar gezien terwijl er twee pistolen op zijn hoofd gericht waren. De man kende geen angst. Voor Ackerman was angst net zo’n vreemd concept als een vliegtuig voor een neanderthaler. Sterker nog, het leek wel alsof hij zich volledig op zijn gemak voelde.

Het maakte dat Jim zich zelfs met het pistool in zijn hand weerloos voelde.

Toms stem trilde. Hij was duidelijk zenuwachtig. ‘Er is geen gijzelaar,’ zei hij. ‘Er stonden geen andere auto’s voor de deur. En nu je handen omhoog, of ik schiet een kogel door je kop.’

Jim was niet overtuigd door Toms woorden, en Ackerman leek er evenmin van onder de indruk. Hij wist dat Ackerman zijn auto waarschijnlijk achter had geparkeerd om de indruk te wekken dat hij de winkelbediende was. Als er een vrouw bij het tankstation was gestopt en hem tegen het lijf was gelopen, zou hij haar auto waarschijnlijk naast die van hemzelf hebben gezet. En het was ook mogelijk dat Ackerman de gijzelaar in zijn eigen auto had meegebracht, bedacht hij.

Hij wist niet of zijn collega die opties had overwogen of dat Tom alleen maar wanhopig probeerde de situatie tot een goed einde te brengen. Hoe dan ook, hij wist dat het niet zou lukken. Ackerman zou niet toestaan dat dit zonder bloedvergieten zou aflopen. Dat sprak wel uit de ogen van die gestoorde gek.

Ackerman zuchtte. ‘Nou, schat, ze geloven kennelijk niet in je bestaan. Laat eens horen hoe goed je kunt gillen.’

Bij dat laatste woord explodeerde de voorkant van de toonbank. Stukken hout vlogen alle kanten op. Het schot van het jachtgeweer doorboorde Toms linkerzij. Jims gezicht werd besmeurd met bloed en Tom zakte ineen op het linoleum.

Jim dook het dichtsbijzijnde winkelpad in, maar een paar tellen later vloog de hele stelling met Dorito-chips de lucht in.

Hij kroop overeind en vuurde om de hoek snel achter elkaar twee schoten af. Hij had nauwelijks tijd om te zien hoe zijn kogels de toonbank troffen of er werd al teruggeschoten met

het jachtgeweer en hij moest weer dekking zoeken.

Hij hoorde Tom schreeuwen en vloeken. *Hij moet in de chaos zijn pistool verloren zijn.* En hij moest half verdoofd zijn door de pijn, aangezien hij zelfs geen poging deed om dekking te zoeken. Jim wist dat zijn partner het niet zou overleven als hij er niet in slaagde de confrontatie onmiddellijk te beëindigen en hulp te halen.

‘Politieaanroep neergeschoten. Stuur medische hulp,’ zei hij in het microfoontje van zijn radio. Hij nam niet de moeite zijn naam of locatie door te geven. De radio had een unieke code die door de meldkamer werd herkend, en de gps in de surveillancewagens zou hun positie doorgeven aan de back-up.

Maar hij moest nu handelen, anders zouden Tom en hij dood zijn tegen de tijd dat de hulpverleners arriveerden.

Hij probeerde geconcentreerd te blijven, maar zijn gedachten gingen automatisch naar zijn vrouw en dochter. *Zal ik ze nog terugzien? Zal ik mijn dochter zien opgroeien?* Hij dacht aan de goudblonde, krullende lokken die hij altijd uit haar gezicht streek voordat hij haar op het voorhoofd kustte. Hij dacht aan de manier waarop haar ogen oplichtten van ontzag en verbazing wanneer ze bij hem op schoot zat en naar hem luisterde als hij haar voorlas.

Hij dacht aan zijn vrouw, wanneer ze hem een afscheidskus gaf en tegen hem zei dat hij voorzichtig moest doen. In gedachten hield hij haar vast, haar huid tegen de zijne, en liet zijn vingers door haar ravenzwarte haar glijden.

Ik moet sterk zijn. Ik moet heelheids thuis zien te komen. Hij probeerde zichzelf voor te houden dat hij hen terug zou zien, maar op de een of andere manier geloofde hij er niet in. En op dat moment zou hij er alles voor over hebben gehad om hen in zijn armen te kunnen sluiten.

De geur van kruid vermengd met schoonmaakmiddel deed een aanslag op zijn zintuigen en gaf hem een licht gevoel in zijn hoofd. Of kwam dat door de adrenaline? Hoe dan ook, hij voelde zich alsof hij in een centrifugerende wasmachine zat. Hij deed zijn best zichzelf in de hand te krijgen, maar hij was doodsbang. Hij had geen idee wat hij nu moest doen.

Hij wist dat hij een schot van het jachtgeweer niet zou overleven, dus besloot hij dat de beste optie was om via de achterkant van de winkelpaden om Ackerman heen te sluipen en hem zo te verrassen. Hoe groter de afstand, hoe groter het voordeel van de gmm zou zijn ten opzichte van het minder nauwkeurige jachtgeweer.

Zo geruisloos mogelijk sloop hij door het winkelpad. Hij bereikte de productuitstalling die dwars op het eind stond en tuurde om de hoek naar het volgende winkelpad. Hij spurte naar de schappen van de naastliggende rij.

Tot zover ging alles goed.

Er stonden maar vier rijen met etenswaren in het kleine tankstation. Als hij de volgende kon bereiken zonder dat Ackerman hem zag, zou hij een vrij uitzicht hebben op de schuilplaats van zijn tegenstander.

Hij spiedde naar mogelijk gevaar in het volgende winkelpad en wilde net naar de volgende uitstalling sprinten, toen hij een zacht en vreemd geluid hoorde van voor in de winkel. Het duurde even voordat hij het kon thuisbrengen, maar toen drong het tot hem door dat er vloeistof uit een fles werd gegoten. Toen het geluid was opgehouden, begon Tom nog heviger te jammeren. De hulpkretten van de gewonde politieman waren bijna onverstaanbaar.

‘Je vriend heeft een zeer slechte dag, agent. Hij heeft ervoor gekozen om te blijven en te vechten, maar misschien heb ik